

2850.

По брой на историческите личности
Светът, оказва се, е небогат,
Защото даже с целите наличности
Не може да напълни малък град.

А другите са просто население,
Удобен исторически баласт,
Те имат положение без мнение
И са използвани от всяка власт.

Попадналият в именния списък
Минава през леглото на Прокруст,
Там казват му: „висок си!” или „нисък!”
Съгласно политическия вкус.

Борбата за съмнителната слава
Със всички средства още продължава.

2851.

Звучат понякога трагикомично
Словата „През свободното си време”,
Макар че произнасям ги привично,
Умът отказва да ги възприеме.

Свободно време да манифестирам
В захлас пред Партията ни любима?!
В студа да премалявам и примирам
Пред магазин за хляб във люта зима?!

Свободно е, но само по принуда!
И по принуда ми е „Свободата” –
Престорени възторзи до полуда,
С които я заплащах във предплата!

А онова, с което плащам днес
Не е пари, а собствената чест.

2852.

Отдавна не е подлост подлостта,
Тя е „компромис”, даже „неизбежност”,
„Съобразяване с реалността”,
А в политиката – „благонадеждност”.

Охулвана е не веднъж и дважд,
Но силата ѝ си остава сила
И важен фактор във живота наш,
Защото с ада се е съюзила.

Със маските, които са безброй,
Тя шества по света неуязвима
При всякакъв режим и всеки строй,
Докато на Земята хора има.

От нея ще намерим ли спасение,
Щом виждаме я все със закъснение?

2853.

Чрез кражба сменяха собствеността
Преди откриването на пазара,
Но после там законна стана тя
С подкрепата на Бога и на Царя.

\

Във полза на „Свободния пазар”
Човекът жертва лесно Свободата,
Пазарът става негов господар
Чрез власт обичана и всепризната.

По силата на свърхестествен знак
Там кражбата се смесва с търговия
И купувачът не усеща как
Повлича го пазарната стихия.

Тя в своите прегръдки го люлее
И учи го пазарно да живее.

2854.

Във мен живеят твърде много хора
И често търся кой от тях съм аз,
Изреждат се на моя дух пред зора,
За да се сменят нявга всеки час.

От тях съм постоянно пренаситен
С другарство, с обич или с люта мъст,
А може би със порив първобитен
И някой праотец възправя ръст.

Усещам, че съм винаги възбуден
От тази многолюдна самота,
Да ги отпращам грубо съм принуден
И даже ругатните не пестя.

Но те стоят. Докрай остават с мен,
Защото всеки в мен е въплътен.

2855.

Каква непроходима бездуховност
Огражда днешната безлична власт!
В мен тя създава чувство за виновност,
Че я понасям както всички аз.

Да ѝ посочвам мисли на класици?
Но тя, щастлива, книги не чете,
Не е добре и с чуждите езици –
Ненужна пречка са за нея те.

Със себе си тя влиза само в досег
И всеки външен е немил-недраг,
Човекът е за нея или просек
Или все още неосъден враг.

За моя неприятна изненада
Очаквах я да падне. Но не пада.

2856.

*Съществува ли понастоящем
лекарство Антимонархин?*

Кралете-вóйни преди много време
Се трансформираха в кралете-чиновници –
По-сигурно тъй пазят своето семе
От външни врагове и от бунтовници.

Настъпи на жестокостите в хода
Самозабравяне до озверяване
И затова ги сподоби Народа
Със правото да са обезглавявани.

Чарлз Първи* смъртното хоро поведе,
Главата му по спешност бе отсечена
На Кромвел след блестящите победи
И каузата на краля бе обречена.

Добре е всеки просветен народ
Да има за кралете ешафод.

**Чарлс Първи,*

Английски крал(1600-1649)

2857.

Народите са експериментатори
Със своята нерадостна съдба -
Изпробват демократи и диктатори
Навред из земните полукълба.

Фашизъм, комунизъм, демокрация,
Сменяваха в един единствен век
И в рамките на всяка честна нация
Се влюбваха в погрешния човек.

И както точно става със разтворите
В какъвто и да е по форма съд,
Народите изпълваха просторите
На строя, в който ще ги въплътят.

Едни и същи хора ръкопляскаха
И „Да живее!“ за режима кряскаха.

2858.

Твърди се напоследък от мнозина,
Че в днешните пазарни времена
За красотата на една картина
Се съди по продажната цена.

Голямо разкрасяване настъпва
Със образа на Младенеца-бог –
Той заедно със Майка си поскъпва
В картините за много кратък срок.

Поскъпва и Мария Магдалена
И разцъфтява с нова красота,
Защото се оказва оценена
Високо при наддаването тя.

Така ще може да се разкраси
Дори портрет на Соломон Паси.

2859.

То беше мамещата неизвестност,
Очаквана със вяра и копнеж
Да помете като вълна от честност
Комунистическата алчна гмеж.

Народовластие? Каква измама
Бе скрита в този злополучен мит
Със цялата му разноцветна гама
И що народ за него бе избит!

Откак демократичните хиени
Се вкопчиха в народната снага,
Разбраха хората озлочестени
Какво е демокрация сега.

Защото в образите на хиените
Се бяха въплътили пак червените.

2860.

При диктатурата най-важна такса
Е безсъмнено таксата „живот”
И псетата ѝ всичките на крак са
Да я събират в кръв, в сълзи и в пот.

Тя обща е за разните режими,
Водачите им свързва във съюз,
А те, макар да са с различно име,
Са със еднакво безпощаден вкус.

Безбройно много роби са измрели,
Опитвайки дълга си да платят,
Успели ли са или не успели
Не иска да запамети светът,

Защото и пророците не знаят
Кога на робствата ще дойде краят.

2861.

Война!!! Убийството бе престъпление,
Недопустимо от Закона строг,
А днес е вече висше задължение
Във името на трон, на Цар и Бог.

Убиването е възнаграждавано
Със благогарности и със медал,
За славен героизъм е представяно
В защитата на светъл идеал.

А след войната може да намерите
Развалини, сираци, скръб и глад,
Но сред отряда на милионерите –
Печалби, щастие и благодат.

Войната за народа е погром,
Но е за тях същински майчин дом.

2862.

Поета от банкета се завръщаше,
Доволен, пълен с мисли вдъхновени,
Но от препиване му се повръщаше:
„Коремът недоволен е от мене!”

А думите, от музите окриляни,
Макар и да се готвеха за полет,
Се спъваха от лошо храносмилане
И за лекарство трябваше да молят.

Поемата, очакваща създаване,
Сменена бе с бикарбонатна сода,
Но и без идващото отрезвяване
Поета пак слуга е на народа,

Защото той дори да е пиян
Е винаги идейно подкован.

2863.

Комунистически или фашистки
Концлагерите са с предназначение
Да пазят Вожда с неговите близки
От всенародното неуважение.

Жестокостите тук са задължителни,
Човещината строго забранена
И затова пазачите са бдителни,
А Свободата - с мрежа заградена.

Каква ще да е на смъртта причината? -
От „слънчев удар” мрели в люта зима,
Така загинали са половината,
Щом диагноза е необходима...

При смъртност изключително голяма
Най-странното е, че гробове няма.

2864.

Собствеността? Крадците я обичат
Обаче комунистите я мразят,
Помагат им куршумите и бичът
Срещу желаещите да я пазят.

Те мразят я най-вече щом е чужда,
Вживяват се безпаметно във нея,
А онова, което ги възбужда,
Е чарът на *основната идея*.

Идеята за бъдещото братство?
Безспорно всеки ще я одобрява.
„Ще създадем за всекиго богатство,

Но се налага, братя, дотогава
След возене във транссибирски влак
Да свършите живота си в „ГУЛАГ”.

2865.

*Смърть обкржала их со всех сторон:
спереди их косили пулеметы противника,
сзади - пулеметы заградотрядов НКВД.*

О, нямат никаква представа младите
За скриваната сенчеста страна
Във действията на заградотрядите
През време на Великата война!

Смъртта отвред ни среща заканително
Със танковете на врага пред нас,
С картечници зад нас предупредително,
За да доказва пълната си власт.

От безпощадната целувка алена
Човек не вижда изход ужасн
И с боен вик „За Родину, за Сталина!”
Празнува той последния си ден.

Във работата си неумолима
Заградотрядът пленници не взима.

2866.

Известното явление „простащина”
Ще бъде ли признато за природно?
Ще бъде ли простащината схващана
Като знамение богоугодно?

От всички ни до днес тя е приемана
За пречка срещу всякакъв напредък,
Но е наивно определяна за временна
Сред нашите водачи напоследък.

Те мислят, възглави ли учреждение,
Простакът става умен моментално
И от просташкото си поведение
Създава поведение нормално.

Кой знае... При сегашните ни нрави
Възможно е да се окажат прави.

2867.

*По времето на големия глад в Украйна през
1932-33г за прибиране на 5 житни класа
съветската присъда е била смърт. (Уикипедия)*

Работя сред села и градове,
Превземам с пристъп бедните хамбари
И търся пет пшенични класове
Преди гробарят да ме изпревари.

При четири човек е още жив,
Но следващият вече го убива
И според трибунала справедлив
Разстрелът му е без алтернатива.

Аз бързам. Милиони ме зоват
Да им подготвя гладната кончина
Докато непробудно спи светът
През цялата убийствена година.

А за организирания глад
Похвала има целият отряд.

2868.

*За периода 1932-33г в Украйна съветските
власти са осъдили 2500 души за канибализъм.*

При сталинския най-хуманен строй
Във обществото на всеобщо братство
Защо ли има толкова на брой
Успешни случаи на трупоядство?

„Теперь я доедаю труп жень1”*
Е отбелязал канибал-писател,
Той няма от какво да се свени,
Смъртта за него вече е приятел.

Треперят обичаи и морал
Пред бърбреци човешки за закуска,
Но гастронимията няма жал
И без предубеденост го допуска.

Плътта човешка всъщност е призната
По калоричност равна на свинята.

2869.

Със бодри титолувани говеда
Науката ни се обогати,
Това, че са говеда, кой ти гледа,
Народът ще търпи и ще прости.

И, както винаги, той пак прощава,
Позорът им е поносим позор,
Не носят никаква парична слава,
Но произвеждат скъп естествен тор.

Това обилно родно производство
Е свързано със радост и престиж,
С добро предчувствие за благородство
И Нобел за наука, току виж.

Но с хитрост те у нас, а и зад граница,
Избягват дóсега със всяка кланица.

2870.

Поети се избиват по света
Редовно, равномерно, неотклонно,
Като магнит привлича ги Смъртта
И ги прибира в тъмното си лоно.

Сред тях личат известни имена,
Но има и не твърде популярни,
Чиято непростителна вина
Е, че не са достатъчно бездарни.

По време на червения терор
Те се избивани профилактично,
А при прочутия „Голодомор“
На групи... Също и поединично.

Жвотът им когато се отнеме,
На паметника стават по-големи.

2871.

Щом всичките отсечени дървета
Възкръснат и поискат отмъщение,
Ще тръпне в ужас цялата планета
И ще потърси в Космоса спасение.

Но тук възкръсват само боговете,
А хората – единствено в поемите,
Горите от пустини са превзети,
На някои за да растат коремите.

Освен пустини раждат се тайфуни,
Порои и общопланетни бедствия,
А земните пейзажи стават лунни -
На гола сеч печалните последствия.

Не виждат ли днес хората забързани,
Че те в смъртта с дърветата са свързани?

2872.

Баща ми бързо станал офицер,
Ранен бил бързо, бързо опериран
И бързо върнат пак в окопа чер,
Да бъде бързо с орден декориран.

След Първата Световна вече век
Мизерията тъне във забрава,
А образът на смелия човек
Е увенчан с цветя и много слава.

По гробища, площади и стъгди
Охранените шутове празнуват
Смъртта на жертваните си деди
Предсмъртните им вопли без да чуват.

Над всички проехтява клетвен вик
„Ще следваме завета ви велик!“

2873.

*Писателят-фантаст Х. Уелс бил
очарован от Сталин.*

Да, Хербърт Уелс казва пред света
Че вождът най-добър и най-морален,
Изпълнен със душевна красота,
Е не друг, а другарят Йосиф Сталин.

Писателят е в бъдещето взрян,
Напред със много хиляди години,
Но няма да съзре как с глад по план
Народ в Украйна зарад Сталин гине.

Като творец високо е ценен
В кръга на второкласни разказвачи,
Но като личност е опозорен,
Позорът с него винаги ще крачи.

Кога ще почнат свестните писатели
Да страдат за убитите читатели?

2874.

*Вторият Закон на Хегеловата диалектика
е Законът за превръщане на количествените
изменение в качествени и обратно.*

Събрани бяха група комбайнерки
В кръжок по политическа просвета
Във връзка с предприеманите мерки
На Ленин да осъществят завета.

Докладчикът с усърдие познато
Разказваше във схлупената къща
За странна диалектика, която
Количеството в качество превръща.

Те чувстваха и Маркс, и Хегел, близки,
Четяха ги и много ги ценяха,
А в устрема да станат комунистки
Сами отлични примери подбраха:

Наднормените наши трудодни
Превръщат се във светли бъднини.

3875.

Бездарието доста равномерно
Е пръснато из Глобуса навред
От сбъркан бог със чувство суеверно
Да го създава и множи безчет.

А гениите, страно, се групират
По време, по държава или град,
Творбите им като вулкан извират
И топлят очарования свят.

Не са ли Моцарт, Вагнер, Бах, Бетховен,
Тургенев, Достоевски и Толстой
Негаснещият плам многовековен,
Предотвратил духовния застои?

Те неочаквано се появяват
И без оръжие ни завладяват.

2876.

Човечество! Какво си всъщност ти?
Герои на Историята в склада?
Творци на заразителни мечти,
Че няма никой повече да страда?

Или помазаните подлеци
Със златните си шутовски корони?
Или обществените ни дейци,
Които кой ли в ада ще прогони?

Но милиардите не са това!
Те са човечество неназовано,
Съставено от маса същества,
За да се изразходват постоянно.

Тях само по голямо изключешние
Не ги наименуват „население”.

2877.

При дългото общуване със Бог
Човек се постепенно изморява
От претоварения монолог,
Усърдно сричан в Негова прослава.

А Бог умее мъдро да мълчи,
Отвърнал взор от цялата Вселена,
Която Той изпълни със лъчи,
Но изостави я недостроена.

Бездънни черни дупки всяват страх
В сърцата на галактиките звездни,
Поглъщат ги и само звездаен прах
Остава във космическите бездни.

В тях Времето приспано е без срок,
Те могат да погълнат даже Бог.

2878.

„Държавна сигурност” и „Безопасност”,
Какви успокояващи названия!
Добри са, общо взето, но във частност
Са източник на смърт и отчаяние.

Така се случи в родната държава,
Объркаха се всичките понятия –
За много дълго бе позорът слава,
А гнусотиите – мероптиятия.

„Държавна сигурност” бе знак на Злото
Със повсеместните си проявления
За всяване на ужас в обществото,
На Партията за успокоение.

Агентите ѝ се самозабравиха
И в собствената злоба се удавиха.

2879.

От избори родена Свобода...
Защо ли никъде не е известно?
Не е ли историческа беда,
Че да се случи никак не е лесно?

Тя може избори да породи,
Но щом самата вече е родена
И щом като Смъртта я пощади,
Макар че тя е вечно застрашена.

Със кръв се храни сякаш е вампир,
Река от кръв за нея е пролята,
Но омагьосва хората безспир
Из всички континенти по Земята.

Обикновено дълго тя не страда,
Защото си отива твърде млада.

2880.

Съюзът между Правдата и Силата
Безспорно е сред редките събития,
Това го знае в джунглата Горилата,
Но за Човек е бъдещо откритие.

Забавя го екранът. Също книгите.
Моралът и Доброто там са спазени,
Там престъпленията и интригите
Накрая са заслужено наказани.

Разцъфва благодатно търговията
С мечти за масово разпространение,
Кой може да им задържи стихията?!
Те често се приемат с възхищение.

Според установените представи
Така се насърчават здрави нрави.

2881.

Обезчестяването в политиката
Защо ли е необратим процес?
А политиката, за помощ вика тя,
Но кой ще ѝ присажда чужда чест?

Пазарът пълен е със заместители –
Пари, имоти или важен пост,
Чрез тях се раждат лесно предводители
Със неизменно вирнатия нос.

Честта остава между старомодните
Идейно непотребни сечива,
Но все пак си запазва благородните
Моралнополитически права.

Открих, че част от нейните останки
Присъстват даже в детските читанки.

2882.

За революциите има дати,
С които пригвоздени са към Времето
И всички всевъзможни демократи
Желят образа им да приеме то.

Те ужким същи са, но са различни -
От роби станали са победители
Със добродетели патриотични,
А някои са и ръководители.

Дали закономерната промяна
Е възвишаване или падение
Решава съвестта, навек приспана
След първото прието изкушение.

А после съчиняват се предания
И бляскави животоописания.

2883.

Напласената справедливост чака
С надежда историческия час,
От Бог когато ще получи знака
Задълго да се приюти при нас.

Приспива ли тирана с тайни козни
В пътуването му към Онзи свят
С живак във гозбите на Иван Грозни,
Наполеон с арсенов препарат?

За Сталин също дълго ще се спори
Дали участва във смъртта му тя,
Помагайки на ада да разтвори
Пред вожда славен своята врата.

Това са още само подозрения,
Но все пак са полезни насърчения.

2884.

Щом купиш политически букет,
Във който има власт и опозиция,
Добре навсякъде ще си приет
Съгласно утвърдената традиция.

О, гръмове със трясък да тресат
И да ехтят закани проклинателни,
Във твоя полза ще е всеки път
Процентът в секциите избирателни!

Ти всяка надпревара и борба
Ще наблюдаваш с гордо безразличие –
Победата великата Съдба
Без колебание на теб обрича я.

Най-важно е, че твоята персона
Ще бъде по-могъща от Закона.

2885.

На видни автори е позволена
Продукция под средното ниво
И щом от гения е озарена
Приема се от всяко общество.

Доброжелател, а и зложелател,
Издават трудовете им в едно,
А после обективният читател
Отсява драгоценното зърно.

Един отсява, друг се възхищава
На всичко, щом човекът е класик,
И всяка глупост му се усвоява
Като проява на мъдрец велик.

А случва се невинното дете
От малко с глупостите да расте.

2886.

От самочувствие до грандомания
Е ниското стъпало на срама
При почетните длъжности и звания,
Раздавани из родната земя.

„Заслужил” дават без ограничения.
За „незаслужил” се лежи в затвор,
Защото заслужава се чрез мнения,
Различни от ласкателския хор.

И самомнението на витиите,
За чужди власти пъчеши корем,
Е всъщност напънът на ибрикчиите
В борба за чистота. Но не съвсем...

Ще стане ли от всички по-обичано
Говедото щом с орден е закичено?

2887.

Вбесяват ме безумните твърдения,
Че БКП дължала на света
За престъпленията извинения
Пред погледа на обществеността.

Нима подобно мерзко лицемерие
Ще заличи проливаната кръв
И ще възнагради с доверие
Прикритата ѝ смъртоносна стръв?!

Убийство чрез словесни излияния
Е нечовешко да се опрости,
А за страданията със страдания
Тя дължна е докрай да заплати.

Съдбата ще поиска строг отчет
От кадрите на БКП подред!

2888.

Сред обществото той е нежелан,
Във партиите му не се побира
И затова е може би призван
В живота да оставя светла диря.

Почтеният човек е страшен враг,
Защото той на Правдата е предан,
А няма от това по-ясен знак
Със подозрение да бъде гледан.

Така живее в този грешен свят
Под формата на някаква мишена
И всички тайни служби го следят,
От страх властта им че е застрашена.

Най-странното е, че във всяка нация
Почтените са без организация.

2889.

На лудницата в ласкавата пазва
Свободно той каквото иска казва
И винаги за всичко е готов
Да поучава като философ:

„Душата на мъжете е широка,
Но често е безока, без посока...
Тя тясна е при днешните жени
И крие тайни в своите глъбини,

Които всеки умен мъж копнее
Поне донякъде да проумее.
А комунистът, няма да сгреша,
Ако ви каза, че е без душа.”

При тези думи санитарът влиза
И носи усмирителната риза.

2890.

Невинност, съчетана със безделие,
Къде ли трябва да я причислим?
По времето на робството добре ли е
Да се търпи тиранският режим?

Невинността подобна с колебание
Аз към добрия вкус бих причислил,
А грешниците, вдигнали въстание,
Като светии бих възвеличил.

Но Църквата все още с несъгласие
Отхвърля Левски като наш светец,
Макар че той от всички сиромаси е
Приет да е светец и първенец.

Обаче на богати вагабонти
Тя дава висши звания „архонти”.

2891.

Да бъдеш роб във времето когато
Свободно Свободата всеки слави
И благо то ѝ е добре възпято,
Покорство нужно е и много здраве.

Човекът малък с малката заплата
От страх трепери, че ще я загуби
Без да прозре, че днеска „Свободата“
Прегръща го със лапите си груби.

Дали ще разбере, че проста смяна
На имената нищо не променя,
Че Свободата му е под възбрана
От времето преди да е родена?

Едва ли... Кротко чака той в момента
Да спадне бедността със 2 процента.

2892.

Нима възникването на Държавата
Не е сред чудесата на света?
Разправяха ми, че ще отживява тя,
Но тя расте... Укрепва си властта.

Не е ли като чудо неестествено
Да вкарва хората във смъртен бой,
Заставени от думите тържествено
Чрез клетва всеки да е воин-герой?

И непознати трепят непознатите,
Посочени от психопата вожд
И насърчавани от психопатите,
Подкрепящи безчестната му мощ.

Така във името на Бог и Цар
Човекът лесно се превръща в звяр.

2893.

Сред неодушевените предмети
Поетът чувства се осигурен,
Че те, от него бидейки възпети,
Не ще го злепоставят някой ден.

Различно е ако възпява хора,
В немилост могат да изпаднат те –
От пост висок – направо във затвора
И после одите ДС ще ги чете.

Удобно разполага се твореца
В уюта на природния пейзаж,
Но чрез това велможите в двореца
Не искат да приемат, че е наш.

„Ако желае като нас да лапа
Той трябва като нас да се изцапа!”

2894.

Морала и Закона се стремят
Да бъдат заедно от памтивека,
Но пречки им създава всеки път
От глупост или много ум Човека.

При древния демократичен грък
Темида беше още само сляпа
И се опитваше в магичен кръг
Закона със Морала да претапя.

Впоследствие обаче онемя
И твърде глуха се оказа даже,
Та точно затова не съумя
Моралната си теза да докаже.

Сега със навиците придобити
Тя чувства допир само на парите.

2895.

Изселваха наред заподозрените,
Че не желаят да сведат чела,
За да попълнят предопределените
От Партията-майчица числа.

Покъщнината, трупана с годините,
Бе жертва на червената метла
И кучетата виха из градините,
А хората – в контролните числа.

Защото със партийно промишление
„От горе” беше заповед дошла,
Която за всеобщо улеснение
Помести враговете във числа.

Агентите с настойчивост голяма
Намираха ги даже да ги няма.

2896.

Интелигентът се роди по грешка
И от мнозина беше нежелан,
В живота чакаше го участ тежка,
А с тъпотата – непосилна бран.

Отвред бе обграден с капитализъм,
Чрез който с горда бедност се сдоби,
Узна какво е и социализъм,
Чиято мъст едва не го уби.

За него никой строй не е по мярка,
Умът му търси ведрост и възход,
Но строй красив със неговата марка
Не възприема простият народ.

Сега единствените му приятели
Са книгите на старите писатели.

2897.

Поетът във война, а и във мир,
Е все зает със своите терзания,
А аз интересувам се безспир
Как се добиват депутатски звания.

Да кажа: „С честност, с разум и със труд”
Ще ме посрещнат всички с подозрение
Или със:” Този гражданин е луд!”
За срам на бъдещите поколения.
Отдавна ценоразпис е готов

За място във Народното събрание -
Купува се народната любов
С пари във брой на общо основание.

А за да стана двойно по-богат,
Достатъчен е и един мандат.

2898.

Безумие или крещяща нужда
Е силата, която днес мнозина
Човеци от Родината прокужда
Да търсят щастието си в чужбина?

Едната демокрация със друга
Защо ли се налага да се сменя?
А може би огромна центрофуга
Разхвърля ги из гладната Вселена?

О, робствата ни са демократични
И те се изживяват многократно
Със форми и окраски най-различни,

Но прецени ли ги човек отрано,
Набързо куфари и чанти стяга,
Проронва някоя сълза и бяга.

2899.

Не съжалявам хората, които
Напразно към шедьоври се стремят,
Щом, страдайки открито или скрито,
От дарбата по-силен е умът.

Това те виждат непрестанно ясно,
Но продължават да вървят напред
Със убеждението гръмогласно,
Че славен е партийният завет.

Душата им, заложница покорна
На мисли с образа на идеал,
Насочва се от сила неуморна
Към ужаса на общия провал.

А болката от своите терзания
Изкупват чрез народните страдания.

